

THƯ GỬI DẤU YÊU (17)

Nếu giấy là miền đất bao dung cho đời làm mực đổ, thì em mong ước cứ được làm mực đổ mãi trong lòng giấy bao dung đó, như em bây giờ trong cái cõi sống mịt mờ này, điều hạnh phúc nhất là em vẫn còn đó một dấu yêu lắng nghe tâm tư em giải bày. Còn có một dấu yêu... trong yên tĩnh của tâm hồn vẫn còn một thoáng chốc triu mến... nghĩ đến. Hạnh phúc không biết sẽ ở với em được bao lâu, nhưng em đang đón lấy rất tận cùng. Và em đã hứa với lòng, sẽ không phung phí đi bất cứ một chút nào nữa. Những ngày phung phí đã đủ. Bây giờ là những ngày em dành dụm, em sẽ ôm chặt lấy cái hạnh phúc rất mong manh, rất bé bỏng của em, mà cũng là niềm vui, khiến bùng vỡ từng cơn thăng thốt, khiến mắt khi nhìn lên vòm lá cao cũng cười vui như lá. Vụt nghĩ đến những mơ ước xôn xao trong lòng. Những khát khao không ở trong bàn tay với, mà có một đạo đã khiến em rất buồn phiền. Bây giờ nghĩ lại, mới chợt biết ra. Nếu trong tay em đã được đong đầy những điều mơ ước đó, thì đời sống chung quanh em sẽ mang một ý nghĩa gì? Lại chợt nghĩ..., nếu trong tay em đầy những đồng đô la, mà em lại chẳng có được một dấu yêu đầm thắm nghe em tâm sự. Chẳng có một dấu yêu khi nhìn xuống, hiểu lòng em đang nghĩ gì? Khi ngược lên chia xẻ một phần toái còn con, thì những đồng đô la đó có đánh đổi được cho em điều gì đâu?... Rồi cũng chỉ là những nghi ngờ không tỏ mặt, cũng chỉ là một vùng đất phì nhiêu, nhưng lại chẳng có được người yêu đất, cảm xúc rộng không như một lỗ hồng, thì đời sống sẽ quanh hiu biết bao nhiêu.

Anh thương! Những ngày tháng vừa qua đi đó, đầy ắp những ưu tư khiến lòng bối rối như những phiền to. Em đánh mất em một cách vô tình biết mấy. Em thương ghét cũng rất vô chừng. Bây giờ, khi em đang ngồi viết cho anh những dòng chữ này thì tâm hồn em đã lắng đọng nhiều lắm, thị phi như những hạt nước mưa rơi trên vách kiếng, sẽ không làm ướt em được nữa. Ngày trước, em ích kỷ để cảm thấy có lỗi với anh, vì những suy nghĩ không chín chắn về anh, em trẻ con như những suy luận tầm thường, không đẹp. Em đang tự đẩy em và anh đi dần về cái hố thẳm mà mọi người đã và vẫn đang xô đẩy nhau xuống vùng hố sâu mịt mù đó, mà em không biết, em vô tình quá phải không anh? Em đã lạm dụng sự hỷ nộ ái ố nhiều quá phải không anh? Nhưng biết nói gì đây anh? Chỉ muốn nhìn lại cho rõ ràng hơn. Chỉ muốn nhận định thật chính xác những lầm lẫn em đang mắc phải, nghĩ mãi đến một lời anh nói: “Vì lòng mình không đầy, nên mình nghĩ người khác cũng không đầy như mình.” Em then với lòng, em then với anh. Nhưng như anh nói: “Sao em cứ dính chính mãi những điều tầm thường đang xảy đến”. Ủ, em muốn chứng minh điều gì đây anh? Em là một toàn thiện, toàn mỹ ư? Không phải là buồn cười lắm sao? Nếu đã thật toàn thiện, toàn mỹ thì em cần gì phải dính chính, phải không anh?

Em du nhập vào đời sống muôn mặt bằng những bước chân e dè, nhưng vững tin biết mấy, thì bây giờ, lùi lại với ngày tháng trước, em cũng e dè, nhưng sẽ vững tin hơn

thế nữa. Có một lúc em đánh mắt em đi, và em vô tình, lại lôi cuốn cả anh vào trong miền mắt hút đó.

Anh yêu! Trong lòng em đang rất hồi, em tự hứa sẽ không vô tình, vô ý, lôi cuốn anh mắt hút vào điều huyền hoặc nào nữa. Anh biết không, có một lúc ơ hờ, anh cũng đã đánh mắt anh đi rồi đó.

Và có lúc, như bây giờ, hạnh phúc đầy trên hai tay, em bỗng ích kỷ như một mụ phù thủy già, đã quên bằng mỗi sáng lái xe ngang phố, nhìn những hành khách ngoại nhân thất thểu trong một góc phố vắng, để cảm thấy mình may mắn hơn họ. Và thương họ hơn từ đó – đã quên bằng mình đi được bằng hai chân, mình nhìn được bằng hai mắt. Không phải mượn một bánh xe lăn, không phải nhờ một đầu gậy dò đường. Cũng từ đó, mắt nhìn sẽ bỗng dịu dàng hơn với những diễn biến của đời sống hỗn độn chung quanh.

Trước đó, em đã chẳng bao giờ muốn phiền toái đến anh. Và bây giờ, em lại mang đến quá nhiều phiền toái cho anh, trong lòng em thật khó chịu, đời sống anh đã đủ mệt mỏi, đâu cần thêm một mệt mỏi mang đến từ em nữa. Thôi! anh hãy quên em, của một thị phi đi, hãy đốt em như một que diêm bằng giấy, như đốt đi một suy tư không đáng trong mắt nhìn, được không anh?

Anh thương, viết cho anh khi trong lòng là biển suy tư, nhưng em cảm thấy thoải mái và vui lắm. Cuối cùng, em đã giải thoát được ý nghĩ tù đọng của em. Em muốn nhẹ nhàng, cúi thấp nụ cười, tạ ơn anh đã có đó, một lần trong đời sống, lắng nghe lời em trần tình. Tạ ơn anh là lòng giấy bao dung cho mực em đổ tràn lên đó.

Đường tình yêu em qua, đường ảo ảnh em qua, em sẽ không ngoái đầu nhìn lại nữa, hạt định mệnh cuối cùng đã rời khỏi chuỗi hạt. Em không nhặt nó lên đâu, em sẽ đưa chân hất nó vào một xô xinh bụi bặm nào đó, để nó nằm yên ở đó. Em không để những ám ảnh u tối làm mờ đi nụ cười vui, ánh mắt sáng của em nữa. Đời sống ngăn ngui như cơn mưa bóng mây, mỗi ngày còn được sống, mỗi một ngày em sẽ yêu quý từng nhịp tim đập của em. Em sẽ thở gấp từng hơi thở ấm, em sẽ tham lam như chưa từng tham lam... Anh cười em không?

Cuối cùng, em muốn nói với anh một điều rằng; từ những dịu dàng, đằm thắm của lòng anh đã qua, chính là những giòng chữ đang viết của em ngày hôm nay. Em nhìn về anh, lòng em luôn luôn đẹp như những hạt sao lấp lánh, kiêu hãnh như cội thông thẳng một lưng nhìn. Có một lần anh nói: “Anh cũng đâu hoàn toàn hết được em”. Và anh biết không? Em yêu dấu anh chính ở những điều không hoàn toàn đó. Anh tin em không?

Thành phố có anh, thành phố lại đây. Và lòng em đó, cũng không còn trống vắng bởi một mắt hút nào đó nữa.